

реалности прикаже оно *апсолутно као такво*, и то као себи иманентно и адекватно. Коначно, форму романтичке уметности чине субјективност душевности и осећања у њиховој бесконачности и *коначној посебности*.

На тим темељима Хегел разликује *основу* поделе посебних уметности, коју, као што је наглашено, не треба посматрати као пуку примену, него *као један од важних услова* поделе.

Архитектура представља уметност на њеном сâмом почетку, која још увек има основ у *природи ствари*. Уметност на свом почетку не налази ни адекватан материјал, ни одговарајућу форму за представљање своје духовне садржине, те је носећа карактеристика *архитектуре тражење* истинске форме и спољашњи начин представљања. Тек сусретом сврховитости форми и принципа органског и њиховим међусобним прожињем може настати *лепа, класична архитектура*. Фридрих Шлегел назива архитектуру замрзнутом музиком, истиче Хегел, признајући да се обе те уметности заснивају на хармонији односа који се могу свести на бројеве. Материја архитектуре је тешка, недуховна, а форму чине творевине спољашње природе.

Скулптуру, њен принцип и садржину, представља духовна индивидуалност као класични идеал, те оно унутрашње и духовно налази свој израз у телесној појави, која је иманентна духу“ и коју уметност представља у форми конкретног и одређеног бића. Форма скулптуре је реалан живот духа и то у љдском облику. За разлику од почетне форме, уметност у скулптури прелази у унутрашњост и појављује се у својој вишој истини – те се, дакле, повлачењем из оног *огромног и материјалног* дух враћа у себе.

Трећи моменат посебних форми чини уједињење и тотелитет уметности које уобличавају унутрашњи живот субјекта. Први корак тог уједињења огледа се у *сликарству*, које у потпуности преобраћа спољашњи облик и чини га изразом унутрашњег, идеално затвореног у себе и субјективног, као одређеног бића. *Музика* представља *супротност* сликарству, наглашава Хегел, истичући да је њен прави елеменат унутрашњост као таква, тј. осећање лишено сваког облика и потребе да се испоји у спољашњој реалности. Музика искорењује простор, сматра Хегел, додајући да је она уметност срца, најдубље усрдности душе, највеће строгости разума и потпуне субјективности. Особина музике је да у свом испољавању брзо ишчезава и сâму себе укида. Након сликарства и музике, појављује се трећа форма уметности: уметност говора или *поезија* уопште, за коју Хегел каже да је „права уметност духа и његовог